

Menneske eller forulemper et Køretøj eller en Rytter, gaar det mest ud over ham selv. En Rytter kan genere en vejfarende, uden at han selv kommer til at lide noget derved, og det samme kan en kørende, men sker der et Sammenstød mellem en Cyklist og en almindelig vejfarende, saa er det i Virkeligheden Cyklisten, det kommer til at gaa ud over. Er han blot saa uheldig at køre paa en Hund, kan man være ganske sikker paa, at i 99 af 100 Tilfælde vil han selv vælte, medens Hunden maaske blot piber lidt. Det at køre paa Cykle kræver den største Agtpaaagivenhed og Forsigtighed for den, som kører, fordi det rummer Fare for ham selv, og jeg synes, at der allerede heri ligger en ganske betydelig Betyngelse for, at man i al Almindelighed ikke vil være hensynsløs ved Benyttelsen af dette Befordringsmiddel. Jeg ved, at der er ængstelige Medborgere, som have ment, at deres Liv og Lemmer være truede af dette ny Befordringsmiddel, og som maaske have set sig lidt naavne paa det, fordi andre af deres Medborgere saaledes kunne komme lidt hurtigere afsted. Der har da rejst sig en Opinion, som har givet sig Udslag i en hel Række af Politibestemmelser, af hvilke mange maa betegnes som værende i allerhøjeste Grad overflødige og unødvendige. Jeg kan derfor vel forstaa, at Forslagsstillerne have anset det for heldigt at faa Bestemmelserne samlede, faa ensartede Regler for hele Landet paa dette Omraade. Som Forholdene nu ere, ved man i Virkeligheden ikke, hvorledes man er faren, naar man kører ud ad Vejen, der findes jo ingen Mærker paa Vejen til Betegnelse af, hvor den ene Jurisdiktion slutter og den anden begynder, og man kan ikke kende alle de mange forskellige Regler, selv om man vilde gøre sig stor Umage derfor. Da vi nu ikke, selv om vi vilde sige, at det er temmelig overflødigt at sætte Lovgivningsmaskineriet i Bevægelse for den Sag, kunne vente at blive fri for visse Bestemmelser paa dette Omraade, som vi jo allerede have gennem det Selvstyre, som ogsaa det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen) talte saa varmt for, saa mener jeg med al Sympati for det kommunale Selvstyre, at det var heldigst at have ensartede Regler, saa at det ikke kommer til at afhænge af Luné og Vilkaarlighed, og maaske af et skævt Syn paa Forholdene i større eller mindre Kredse hist og her, hvorledes disse Regler blive, som ikke alene de selv og deres nærmeste, men ogsaa andre Mennesker skulle rette sig efter, naar de komme

inden for deres Virkekreds. Jeg tror derfor, at Forslagets Princip at give generelle Bestemmelser for hele Landet kan forsvares derigennem, at man er bleven tvunget ind paa Regler angaaende dette Forhold. Jeg vil dog imidlertid tillade mig at henstille, om det saa ikke vil være nødvendigt med det samme at tage Spørgsmaalet om kørendes og ridendes Forhold, naar de færdes paa Gader og Veje, op til Behandling. Jeg er nemlig i Modsætning til det ærede Medlem for Stubbekøbing bange for, at naar vi træffe ensartede Bestemmelser for hele Landet om, hvorledes Cyklister have at forholde sig, men derimod ikke træffe ensartede Bestemmelser for kørende og ridende, kan man risikere, at der hist og her findes Bestemmelser, som ville komme i Strid med disse Regler. Naar Cyklisten da holder sig sin Regel efterrettelig, kan der fremkomme et Sammenstød, hvor man vil gøre Cyklisten ansvarlig, fordi det er ham, der ved den fejl Manøvre har kørt paa og foranlediget Malheur af en eller anden Art. Jeg finder det altsaa naturligt, at naar man finder saadanne Bestemmelser nødvendige for Cykler, maa man i samme Lov optage for hele Landet generelle Bestemmelser for Kørsel og Ridning. — Der er nogle Ting i dette Forslag, som jeg synes ere noget farlige. Der staaer f. Eks. i § 3, at Forbikørsel bagfra bør ske paa venstre Side. Ja, det er i al Almindelighed en meget god Regel, men det er dog et Spørgsmaal, om det er rigtigt at paabyde Cyklisten, at han skal gøre det, fordi der kan forekomme overordentlig mange Situationer, hvor det kan foranledige Sammenstød, som i høj Grad kunne komme til at gaa ud over Cyklisten selv og medføre Malheur for kørende og ridende, naar han skal følge denne Regel, medens han ved at smutte omkring til højre Side kunde have klaret sig udmærket godt. Dertil vil man maaske sige, at det gør ikke saa nøje, han kan jo blot gøre det. Men sæt nu, jeg kører fra Kjøbenhavn paa en af Vejene ud i Landet. En Vogn kommer midt ad Vejen, paa venstre Side af Vognen er Vejen meget oplødt, og saa komme samtidig andre Vogne kørende paa den modsatte Side. Man er da ikke ganske sikker paa at kunne komme omkring til venstre, idet der maaske kan være andre kørende bag ved en, som nødvendiggør, at man maa køre rask; til højre Side er imidlertid Vejen for saa vidt fri, som man meget godt kan køre omkring, inden Kusken, der sidder paa den ene